

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5To/55/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211011499
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kohútová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7211011499.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kohutovej a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Lenky Salokovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23.februára 2016 v trestnej veci obžalovaného Ing. V.G. H., pre zločin neodvedenia dane a poistného formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 277 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn.4 T 128/2011 zo dňa 28.5.2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp.zn. 4T 128/2011 zo dňa 28.05.2015 bol obžalovaný Ing. V. H. uznaný vinným zločinom neodvedenia dane a poistného formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 277 ods. 1 , ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po spoločnej dohode s odsúdeným Z. F., ktorý mu ako konateľ spol. I., N..V..Q.. so sídlom Košice, Z. Y. Č.. XX, IČO: XX XXX XXX vystavil faktúru č. 200210001 zo dňa 30.2.2000, ktorej predmetom bola odmena (provízia) 4 353 118,- Sk zo zmluvy o sprostredkovaní uzavretej dňa 27.1.2000 medzi spol. V. so sídlom Košice, ul. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX (ako záujemcom) a spol. I., N..V..Q.. N. N. H., Z. Y. Č.. XX, F. XX XXX XXX (ako sprostredkovateľom), pričom k vykonaniu sprostredkovania nedošlo, si na základe predmetnej faktúry následne ako konateľ spol. V., N..V..Q., N. N. H., W.. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX v Košiciach, dňa 14.7.2000 na Daňovom úrade Košice IV, ul. Južná trieda č. 8 neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie jún 2000 vo výške 813 998,- Sk (27 019,78 €) z tohto fiktívneho plnenia, pričom k vyplateniu nadmerného odpočtu nedošlo v dôsledku vykonanej daňovej kontroly

Bol mu za to uložený podľa § 277 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon uloženého trestu podmienienečne odložil s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 60 (šesťdesiat) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Ing. V. H.. Odvolateľ v podanom odvolaní poukazuje na tieto skutočnosti:

Necíti sa byť vinným z trestnej činnosti, kladenej mu za vinu. Predmetný trestný čin nespáchal. S rozhodnutím Okresného súdu Košice II sa nestotožňuje a nepovažuje ho za správne. Okresný súd Košice II rozhodol nesprávne, na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Skutkové zistenia sú nejasné a neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že výsledky dokazovania sú nejednoznačné. Jednotlivé dôkazy, netvoria ucelenú reťaz, z ktorej by bolo možné vyvodiť jednoznačný záver, že sa stal skutok tak, ako ho súd vyhodnotil. Súd má síce dôkazy vykonávať na základe voľného hodnotenia, je však povinný vyhodnotiť každý dôkaz zvlášť, každému dôkazu prisúdiť určitú hodnotu z hľadiska jeho zákonnosti, závažnosti a pravdivosti. V tomto prípade súd vzal do úvahy skutočnosť, že spoluobvinený už odsúdený a v tomto konaní svedok Z. F. uzatvoril dohodu o vine a treste, avšak nevzal do úvahy veľké množstvo skutočností a dôkazov, ktoré svedčia v jeho prospech.

V odôvodnení rozsudku Okresný súd Košice II neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku tiež nie je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s jeho obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Okresný súd Košice II ho uznal vinným z uvedeného trestného činu len na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov. Súd houznel za vinného na základe toho, že Z. F. uzatvoril dohodu o vine a treste. A z toho vyvodil záver, že je vinný z predmetného trestného činu. Tento záver súdu nie je žiadnym spôsobom objektivizovaný a nebol podporený žiadnymi inými dôkazmi. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že vykonané dôkazy vyvracajú záver súdu, že je vinný z predmetného trestného činu.

Chce poukázať na to, že počas celého konania odmieta predmetné obvinenia. Podrobne popísal celý priebeh situácií, ktoré nastali a z ktorých jednoznačne vyplýva, že predmetného trestného činu sa nedopustil. V predmetnom trestnom konaní bolo jednoznačne preukázané:

Z výpisu z obchodného registra SR vyplýva, že spoločnosť V. N..V..Q., ktorej bol konateľom, vznikla koncom roku 1999. (20.10.1999).

Z daňových priznaní vyplýva, že spoločnosť až do 31.01.2000 nevykazovala žiadnu činnosť.

Zo zmluvy o sprostredkovaní medzi spoločnosťami V. N..V..Q.. M. I. N..V..Q.. vyplýva, že táto bola podpísaná dňa 27.01.2000.

Z listiny, oznámenie zo dňa 27.01.2000 vyplýva, že spoločnosť I. N..V..Q.. oznamuje spoločnosti V. N..V..Q., že sa vyskytla možnosť uskutočniť obchodné prípady v dodávkach plechov s P. M..N.. K. v ročnom objeme cca 7000 t.

Z predložených objednávok a faktúr medzi spoločnosťami V. N..V..Q.. M. P., M..N.. K. vyplýva, že prvý obchod medzi týmito spoločnosťami bol realizovaný 30.1. 2000.

Na základe výpisov z účtu, bolo preukázané, že spoločnosť V. N..V..Q.. vyplatila spoločnosti I. N..V..Q.. v dňoch 12.07.2000 a 13.07.2000 bankovým prevodom províziu vo výške 4.353.118,- Sk, a to na základe zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 27.01.2000.

Z daňového priznania podaného na DÚ Košice IV zo dňa 15.08.2000 vyplýva, že žiadal nadmerný odpočet vo výške 1.756.903,-Sk a súčasťou tejto sumy bolo aj DPH vo výške 813,997,80,- Sk týkajúce sa faktúry za sprostredkovanie firme I. N..V..Q..

Z vyššie uvedených dôkazov, ako aj z jeho výpovedí možno jednoznačne konštatovať, že spoločnosť V. N..V..Q.. začala vyvíjať reálnu podnikateľskú činnosť bezprostredne po uzatvorení zmluvy o sprostredkovaní so spoločnosťou - I. N..V..Q.. a po jej písomnom oznámení o možnosti realizácie obchodu s firmou P. M..N.. K., kde následne spoločnosť P., M..N.. K. faxom predkladala objednávky spoločnosti V. N..V..Q., kde bol konateľom. Dodávky boli riadne realizované, vyúčtované a zaplatené zo strany odberateľa P., M..N.. Praha. Nevie sa síce vyjadriť k tomu, akým spôsobom spoločnosť I. N..V..Q.. presne sprostredkovala spoločnosť P. N.. V.. Q.. a ani aký bol vzťah medzi spoločnosťami I. N..V..Q. M. V. N..V..Q.. Na základe oznámenia o možnosti realizácie obchodu s firmou P. M..N.. K. mu

však bolo bez pochyb zrejme, že sprostredkovateľ I. N..V..Q.. sprostredkoval obchodného partnera P. M..N.. K. a z uvedeného dôvodu plnil svoje záväzky voči spoločnosti I. N..V..Q.. vyplývajúce zo zmluvy o sprostredkovaní. Skutočnosť, že k vyplateniu provízie došlo bolo v konaní preukázané. Následne na to v súlade so zákonom dňa 15.08.2000 podal daňové priznanie na DÚ Košice IV, v ktorom žiadal nadmerný odpočet vo výške 1.756.903,-Sk a súčasťou tejto sumy bolo aj DPH vo výške 813,997,80,- Sk týkajúce sa sprostredkovania firmou I. N..V..Q.. Chce poukázať aj na tú skutočnosť, že o existencii spoločnosti V. N..V..Q.. sa prvý krát dozvedel až pri prejednaní protokolu o daňovej kontrole dňa 02.02.2001.

Z uvedeného je zrejme a jednoznačne preukázané, že v danom prípade išlo o klasický obchodno-právny vzťah medzi spoločnosťami V. N..V..Q.. M. I. N..V..Q.. a to na základe ustanovenia § 642 Obchodného zákonníka v zmysle ktorého „Zmluvou o sprostredkovaní sa sprostredkovateľ zaväzuje, že bude vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu, aby záujemca mal príležitosť uzavrieť určitú zmluvu s treťou osobou, a záujemca sa zaväzuje zaplatiť sprostredkovateľovi odplatu (províziu).“, čo sa v danom prípade aj naplnilo. Teda v danom prípade z jeho strany nebola naplnená skutková podstata zločinu neodvedenia dane a poistného formou spolupráčateľstva podľa § 20, § 277 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Súd ho v rozsudku uznal za vinného len na základe toho, že Z. F. uzavrel dohodu o vine a treste, ktorej súčasťou je aj priznanie sa k spáchaniu skutku. Poukazuje však na to, že Z. F. v prípravnom konaní poprel spáchanie predmetného trestného činu a v konaní pred súdom v pozícii svedka odmietol vypovedať z dôvodu, aby si neprivodil trestné stíhanie, avšak nevedel uviesť aké trestné stíhanie by si mal privodiť. Z uvedeného je zrejme, že Z. F. v žiadnom zo štádia trestného konania neuviedol, že by mal niečo spoločné so spáchaním predmetného trestného činu, že by sa mal vzájomne dohodnúť s F. na spáchaní predmetného trestného činu. Rovnako po priznaní neuviedol ako naložil s províziou, ktorú mu evidentne zaslal na účet jeho firmy I. N..V..Q.. Súd preto skutočnosť, že spáchal predmetný zločin, nemohol mať za preukázanú z priznania sa Z. F., keďže vôbec nepopísal priebeh skutku. Rovnako skutočnosť, že by mal spáchať tento trestný čin súd nemohol mať za preukázanú ani z výpovedí ostatných svedkov, a to Ing. S. N., M. V., Z. K., I. E. M. Z. S., nakoľko títo svedkovia vo svojich výpovediach neuvádzajú žiadne skutočnosti, ktoré by ho, či už priamo alebo nepriamo usvedčovali zo spáchania predmetného zločinu.

Svedkyňa M. V. vo svojej výpovedi uvádza, že v jeho spoločnosti V. N..V..Q.. pracovala v rokoch 1999 a 2000 a že na sprostredkovateľskú zmluvu medzi spoločnosťou V. N..V..Q.. M. I. N..V..Q.. si nepamätá. V konaní predložil jej pracovnú zmluvu, z ktorej vyplýva, že v spoločnosti V. N..V..Q.. nepracovala v rokoch 1999 a 2000 ako to uvádza vo svojej výpovedi, ale len od dátumu 01.2.2000.

Nakoľko zmluva o sprostredkovaní bola podpísaná 27.01.2000, teda v čase keď nebola zamestnankyňou spoločnosti V. N..V..Q.., pochopiteľné, že si na túto zmluvu nemôže pamätať.

Z výpovedí svedka Z. S. a svedka Z. K., ktorí boli vlastníci a konatelia spoločnosti V. N..V..Q.. vyplýva, že spoločnosť V. N..V..Q.. ako ani jeho nepoznajú, čo je pochopiteľné, nakoľko spoločnosť V. N..V..Q.. N. N. V. N..V..Q.. nikdy nespolupracovala. Tieto svedecké výpovede žiadnym spôsobom nepreukazujú ani nevyvracajú sprostredkovanie medzi spoločnosťou V. N..V..Q. a spoločnosťou I. N..V..Q.. Zároveň poukazuje na tvrdenie svedka K., že nikdy nebol konateľom a spoločníkom spoločnosti V. N..V..Q., pričom z aktuálneho výpisu z obchodného registra vyplýva, že je jediným spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti od 24.05.1999 do dnešného dňa.

Z prečítanej výpovede svedka I. E. zo spoločnosti P., M..N.. K. podľa súdu vyplynulo, že so spoločnosťou V. N..V..Q.. realizovali obchod spočívajúci v dodaní plechov a že spoločnosť V. N..V..Q.. už pred rokom 2000 bola v ich spoločnosti vedená, ako jeden z možných dodávateľov predmetného materiálu. Skutočnosť, že spoločnosť P. M..N.. Praha a spoločnosť V. N..V..Q.. spolupracovali v roku 2000 je zrejme z objednávok a faktúr. Tvrdenie svedka E., že spoločnosť V. N..V..Q.. bola v ich evidencii už pred rokom 2000 je nelogické, nakoľko spoločnosť V. N..V..Q.. vznikla koncom roku 1999 a reálne začala vykonávať podnikateľskú činnosť v hutnom odvetví až od roku 2000, preto je nemožné, aby jeho spoločnosť bola vedená v evidencii spoločnosti P. M..N.. K. v roku 1999. Nad touto skutočnosťou sa však súd nepozastavil.

Vyššie uvedené svedecké výpovede žiadnym spôsobom nepreukazujú ani nevyvracajú sprostredkovanie medzi spoločnosťou V. N..V..Q.. a spoločnosťou I. N..V..Q.. a žiadnym spôsobom ho či už priamo alebo nepriamo neusvedčujú zo spáchania predmetného zločinu.

Z vykonaného dokazovania ďalej nevyplýval žiaden motív, ktorý ho mal viesť k spáchaniu trestného činu a nebolo preukázané, že by z toho všetkého mal mať nejaký majetkový prospech. Jediné čo bolo preukázané, bolo to, že evidentne zaplatil províziu za sprostredkovanie a ako platcovi DPH mu toto DPH nebolo vrátené. Daňový úrad spoločnosti V., N..V..Q.. bezdôvodne DPH nepriznal, využil výlučne objektívnu zodpovednosť, ktorou zaťažil spoločnosť V. N..V..Q., čím v skutočnosti spôsobil škodu tejto spoločnosti, čo následne viedlo aj k jej ekonomickej likvidácii. Pokiaľ aj došlo k nezákonnému jednaniu konateľa spoločnosti I., N..V..Q.. on o týchto skutočnostiach vedomosť nemal. Čiže v konečnom dôsledku spoločnosť V. N..V..Q.. bola poškodená a navyše je trinásť rokov stíhaný za zločin neodvedenia dane a poistného.

Ďalej chce poukázať na rozhodnutia medzinárodného súdneho dvora, ktoré poukazujú na to, že založeným systémom objektívnej zodpovednosti ako to je aj v tomto prípade na strane spoločnosti V. N..V..Q., sa prekračuje rozsah nevyhnutný na ochranu financií a nie je možné takýmto spôsobom používať objektívnu zodpovednosť na strane daňového subjektu.

Ďalej poukazuje na skutočnosť, že bol obvinený, obžalovaný ako aj odsúdený za to, že si ako konateľ spoločnosti V. N..V..Q.. dňa 14.07.2000 na Daňovom úrade Košice IV neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2000 vo výške 813 998,- Sk (27.019,78 eur), čo však nie je pravda. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 14.07.2000 si neuplatnil nadmerný odpočet DPH. A tak isto nie je pravda, že nadmerný odpočet DPH za províziu zo sprostredkovania si uplatnil za zdaňovacie obdobie jún 2000. V spise sa nenachádza ani jeden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by si dňa 14.7.2000 spoločnosť V. N..V..Q.. uplatnil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 6/2000. Takýto dôkaz sa v spise nenachádza. On na žiadnom daňovom úrade takéto priznanie ani nepodal. Preto je toho názoru, že skutok, z ktorého bol obvinený, obžalovaný a odsúdený sa nikdy nestal, resp. že skutok, za ktorý bol odsúdený nemohol ani v teoretickej rovine spáchať. Na preukázanie svojich tvrdení v prílohe predložil oznámenie dôvodu vzniku nadmerného odpočtu zo dňa 15.08.2000 a oznámenie o výkone daňovej kontroly.

Má za to, že priame aj nepriame dôkazy majú tvoriť harmonický celok, ktorého jednotlivé časti sú navzájom v súlade, vzájomne sa potvrdzujú a dopĺňujú. Zároveň sústava dôkazov má vo svojom súhrne viesť k jedinému záveru o uznaní jeho viny a zároveň vylučovať možnosť každého iného záveru. Jednoznačné a celkom bezpochyby preukazujúce dôkazy, že sa mal dopustiť skutku tak, ako je to uvedené v rozsudku a taktiež spôsobom tam uvedeným, neexistujú.

Odhliadnuc od skutočnosti, že predmetný trestný čin nespáchal, pokiaľ ide o samotnú výšku trestu, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II a to trest odňatia slobody v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov, ktorý bol podmienene odložený s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 60 (šesťdesiat) mesiacov a zároveň ktorým mu bola uložená povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, tento trest považujem za neprímerane prísny. Je toho názoru, že v predmetnej veci boli splnené všetky podmienky (vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj na jeho pomery) pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, nakoľko použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom by bolo neprímerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Podľa ustálenej judikatúry „za okolnosti je pritom potrebné považovať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť (ktorý sa samozrejme plynutím času znižuje, rovnako ako sa znižuje potreba postihnúť páchatel'a, pretože odstupom času sa miera aj účel trestu) a tiež skutočnosti vplývajúce na hodnotenie možnosti nápravy páchatel'a. Prímeranosť tejto dĺžky sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť veci a správanie štátnych orgánov.“

V danom prípade poukazuje na významnú skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo 15 rokov, samotné trestné stíhanie je vedené 13 rokov, pričom žiadnym spôsobom trestné konanie nepredlžoval. Počas tejto doby sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania.

Podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať). Preto je toho názoru, že v danom prípade postupom orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní došlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (článok 6 ods. 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote) a tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania upravenej v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. (každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom).

Podľa ustálenej judikatúry „Podmienka rýchlosti konania musí byť splnená, aby sa zabránilo tomu, aby bol obvinený príliš dlho vystavený trestnému stíhaniu, s čím sú spojené zásahy do jeho práv a slobôd, a aby nebol vystavený neistote o svojom osude (trestné stíhanie má totiž vplyv na jeho povesť, postavenie v zamestnaní ako aj v spoločnosti, čo už samo osebe možno považovať za určitú formu sankcie). Postavenie obvineného je stresujúce (napriek formálnej deklarácii rešpektovania prezumpcie neviny totiž naša spoločnosť obvinené osoby prakticky stotožňuje s osobami odsúdenými) a negatívne ovplyvňuje život obvineného prinajmenšom tým, že aktuálna hrozba trestu komplikuje obvinenému možnosť viesť a plánovať ďalší osobný život. Uvedený fakt, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie (pokiaľ páchatel' v priebehu trestného stíhania nespáchal ďalší trestný čin, možno predpokladať a dúfať, že sa napravil) a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Práve zmiernenie trestu je preto podľa názoru súdu v danom prípade určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaných neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke títo nemali žiaden vplyv.“

Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj vzhľadom na jeho predchádzajúcu bezúhonnosť, bezúhonnosť po údajnom spáchaní skutku, ako aj na časový odstup od jeho spáchania (15 rokov) má za to, že uložený trest 36 (tridsaťšesť) mesiacov podmienene odložený s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 60 (šesťdesiat) mesiacov s povinnosťou podrobiť sa sociálnemu výcviku je neprimerane prísny.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto navrhuje, aby krajský súd rozsudok Okresného súdu Košice II podľa § 321 ods. 1 písm. b, c, e Tr. poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku v súlade § 285 písm. a/, c/ rozhodol a spod skutku obžaloby ho oslobodil, alternatívne navrhuje, aby krajský súd rozsudok Okresného súdu Košice II podľa § 321 ods.1 písm. b, c, e Tr. poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku ho vrátil Okresnému súdu Košice II na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné.

V posudzovanej trestnej veci nebol náležite objasnený skutkový stav veci na základe ktorého mohlo byť rozhodnuté vo veci. Okresný súd rozhodol predčasne, pretože vykonanými dôkazmi vec nebola objasnená v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a súd sa taktiež nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Vzhľadom na uplatnené námietky obžalovaným Ing. V. H. v podanom odvolaní, týkajúce sa ustáleného skutku prvostupňovým súdom je potrebné uviesť, že podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej trestne - stíhanej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného porušujúci alebo ohrozujúci záujmy chránené Trestným zákonom.

Z uvedených dôvodov je totožnosť skutku zachovaná ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania, alebo následku.

Podľa popisu skutkového deja uvedeného v odsudzujúcom rozsudku prvostupňového súdu obžalovaný Ing. V. H. po spoločnej dohode s odsúdeným Z. F., ktorý mu ako konateľ spol. I., N.V.Q.. N. N. H., Z. Y. Č.. XX, F.: XX XXX XXX vystavil faktúru č. 200210001 zo dňa 30.2.2000, ktorej predmetom bola odmena (provízia) 4.353.118,- Sk zo zmluvy o sprostredkovaní uzavretej dňa 27.1.2000 medzi spol. V., N.V.Q., N. N. H., W. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX (ako záujemcom) a spol. I., N.V.Q.. N. N. H., Z. Y. Č.. XX, F. XX XXX XXX (ako sprostredkovateľom), pričom k vykonaniu sprostredkovania nedošlo, si na základe predmetnej faktúry následne ako konateľ spol. V., N.V.Q., N. N. H., W. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX v Košiciach, dňa 14.7.2000 na Daňovom úrade Košice IV, ul. Južná trieda č. 8 neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie jún 2000 vo výške 813.998,- Sk (27.019,78 €) z tohto fiktívneho plnenia, pričom k vyplateniu nadmerného odpočtu nedošlo v dôsledku vykonanej daňovej kontroly.

Okresný súd ustálil tento skutkový dej napriek tomu, že trestný spis neobsahuje faktúru č. 200210001 z 30.2.2000, predmetom ktorej bola odmena (provízia) 4.353.118,- Sk zo zmluvy o sprostredkovaní uzavretej dňa 27.1.2000 medzi spol. V., N.V.Q., N. N. H., W. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX (ako záujemcom) a N. I., N.V.Q.. N. N. H., Z. Y. Č.. XX, F. XX XXX XXX (ako sprostredkovateľom).

V trestnom spise na čl. 313 je zadokumentovaná faktúra č. 200210001 zo dňa 30.6.2000, ktorú uvádza v obžalobnom návrhu podanej obžaloby aj prokurátor, avšak tento listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.11.2014 čl. 545 a rovnako ani na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.5.2015 čl. 579 nebol vykonaný okresným súdom.

Zistený nedostatok bude nevyhnutné prvostupňovým súdom v novom konaní zákonným postupom odstrániť.

Ďalej odvolací súd zistil, že okresný súd v skutku napadnutého rozsudku zhodne s obžalobou ustálil, že obžalovaný Ing. V. H. si na základe predmetnej faktúry následne ako konateľ spol. V., N.V.Q., N. N. H., W. Z. Č.. XX, F.: XX XXX XXX v Košiciach, dňa 14.7.2000 na Daňovom úrade Košice IV, ul. Južná trieda č. 8 neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie jún 2000 vo výške 813.998,- Sk (27.019,78 €) z tohto fiktívneho plnenia, pričom k vyplateniu nadmerného odpočtu nedošlo v dôsledku vykonanej daňovej kontroly hoci súčasťou predloženého trestného spisu nie je výpis z Obchodného registra vzťahujúci sa na spoločnosť V., N.V.Q.. N. N. Z. XX, ktorej konateľom by bol obžalovaný F. V. H.. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27.9.2001 čl. 399 uvedené skutočnosti nevyplývajú.

V novom konaní bude preto potrebné doplniť dokazovanie výpisom z Obchodného registra spol. V. N.V.Q., Z. XX, H., F.: XXXXXXXX tak, aby bolo zrejmé, kto bol konateľom uvedenej spoločnosti v kritickom čase uvedenom v skutku napadnutého rozsudku.

Ďalší nedostatok v skutkových zisteniach prvostupňového súdu sa týka času uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 813.998,- Sk (27.019,78 Eur) a zdaňovacieho obdobia, za ktoré bol odpočet uplatnený, pretože na čl. 166 trestného spisu je zadokumentované daňové priznanie podané obžalovaným Ing. V. H. ako osobou, ktorá je oprávnená konať za platiteľa spoločnosť V., N.V.Q.. Z. XX H., F. XXXXXXXX Daňovému úradu Košice IV, Južná trieda 8 dňa 15.8.2000 za mesiac júl 2000 a v ktorom uplatňuje nadmerný odpočet 1.756.903,- Sk. Z uvedeného daňového priznania vychádza aj daňová kontrola vykonaná v spoločnosti V. N.V.Q., Z. XX, H., F. XXXXXXXX za zdaňovacie obdobie júl 2000 a jej výsledky uvedené v protokole o kontrole dane z pridanej hodnoty z 23.1.2001 čl. 344 - 347 a tiež platobný výmer č. 698/320/2776/12201/01/God. Sab z 7.2.2001 vydaný Daňovým úradom Košice IV, Južná trieda č. 8 (čl. 358 - 359) a rozhodnutie uvedeného orgánu zo dňa 7.2.2001 č. 698/320/2776/12127/01/God. Sab z 7.2.2001 (čl.360- 361).

Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 24.11.2014 čl. 545 síce prečítal listinné dôkazy na čl. 344 - 347, 358 -359 a čl. 360, ako aj rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR zo dňa 28.5.2001, číslo V1/2500/484/2855/2001 (čl. 368 - 373), rozhodnutie Daňového riaditeľstva zo dňa 28.5.2001 č. V1/2500/484/2851/2001, (čl. 374 - 378), a tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Sž123/01 zo dňa 30.1.2002 v rámci „dokladov z daňového úradu“, avšak nie je zrejmé aké zistenia z uvedených dôkazov okresný súd vyvodil. Prvostupňový súd ale na druhej strane ustálil, že obžalovaný Ing. V. H. dňa 14.7.2000 na Daňovom úrade Košice IV, ul. Južná trieda č. 8 neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie jún 2000 vo výške 813 998,- Sk (27

019,78 €) z tohto fiktívneho plnenia, aj keď listinný dôkaz daňové priznanie za jún 2000 z 14.7.2000 vzťahujúce sa na daň z pridanej hodnoty zadokumentovaný na čl. 164 - 165 pre taký záver nesvedčí.

Rozsudok prvostupňového súdu je chybný pre jeho nejasnosť, neúplnosť, nesprávnosť a nezrozumiteľnosť skutkových zistení, ktoré nemajú základ vo vykonanom dokazovaní tak, ako bolo vyššie už v tomto rozhodnutí poukázané.

Napriek týmto nedostatkom krajský súd už v tomto štádiu trestného konania pre úplnosť považuje za nevyhnutné poukázať aj na nesprávny postup okresného súdu pri vyhodnotení listinných dôkazov spôsobom uvedeným na strane 5, štvrtý odsek napadnutého rozsudku, ktorý nezodpovedá ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

S prihliadnutím na citované ustanovenie Trestného poriadku je žiaduce zdôrazniť, že súd je povinný hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z jeho strany, ale hodnotenie musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. V súlade s tým Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť okrem iného aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Tomuto postupu rozhodne nezodpovedá hodnotenie listinných dôkazov vykonané prvostupňovým súdom v už spomínanom odseku 4 na str. 5 napadnutého rozsudku. Odôvodnenie rozsudku v tejto časti je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom na zistené pochybenia prvostupňového súdu pri ustálení skutku v napadnutom rozsudku na ktoré bolo v tomto rozhodnutí poukázané, je predčasné reagovať na ďalšie odvolacie námietky obžalovaného uplatnené v ním podanom odvolaní, pretože po odstránení vytykaných nedostatkov prvostupňovým súdom bude potrebné v novom konaní dôkazy opakovať. S poukazom na uvedené krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.